

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 65 PŽ-5020/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kristine Saganić, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Marine Veljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, protiv tuženika ADDICT 19 d.o.o. u stečaju, Split, Rendićeva 6, OIB 91305741786 (pravnog slijednika društva AFFECTUS d.o.o. Split, Rendićeva 6, OIB 68713174070), kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Budimir & partneri iz Splita, radi stjecanja bez osnove i predaje u posjed, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-5/14 od 29. svibnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 25. siječnja 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-5/14 od 29. svibnja 2018.

r i j e š i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-5/14 od 29. svibnja 2018. u točki III. izreke.

II. Odbacuje se dopuna žalbe od 20. rujna 2018. kao nepravovremena.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-5/14 od 29. svibnja 2018. naloženo je tuženiku da plati tužitelju iznos od iznos od 612.083,30 kn sa zateznim kamatama na iznos od 129.565,13 kn od 1. siječnja 2009. do isplate, na iznos od 107.727,74 kn od 1. siječnja 2010. do isplate i na iznos od 374.790,43 kn od 1. siječnja 2011. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose (točka I. izreke), kao i da putem nadležnog tijela preda tužitelju na slobodno raspolaganje pomorsko dobro na mikrolokaciji uvala „Ježinac“ i to objekt položen na nekretnini označenoj kao

čest.zem. 7697/2 k.o. Split, Obala uvala "Ježinac" površine 38 m2 slobodan od stvari i osoba (točka II. izreke).

2. Rješenjem donesenim pod istim poslovnim brojem utvrđeno je da je tužitelj povukao tužbu za iznos od 2.646.938,36 kn s pripadajućim zateznim kamatama (točka I. izreke) kao i za dio tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj tražio da sud naloži tuženiku da mu putem nadležnog tijela preda na slobodno raspolaganje pomorsko dobro na mikrolokacijama uvala „Kašjuni“ i uvala „Kaštelet“, te o svom trošku otkloni montažne objekte i štekate caffè bara „Kate“ u Splitu, Meštrovićevo šetalište 35 (uvala „Kaštelet“) i caffè bara-objekt brze prehrane „Fjaka Kašjuni“ i caffè bara „Fjaka Kašjuni 2“ u Splitu, uvala Kašjuni bb (uvala Kašjuni) i vrati pomorsko dobro u prijašnje stanje (točka II. izreke), te određeno da svaka stranka snosi svoje troškove (točka III. izreke).

3. Tuženik je protiv presude pravovremeno podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navodi da bi odluka bila potpuno suprotna da je prvostupanjski sud pravilno cijenio dokaze i da nije bio izrazito naklon tužiteljevim navodima i dokazima koje je predložio, zatim da je pogrešno utvrđeno kako je među strankama bilo neprijeporno da je tuženik koristio pomorsko dobro bez plaćanja koncesijske naknade, iako je tuženik tijekom cijelog postupka osporavao da se lokacije na kojima je obavljao ugostiteljsku djelatnost nalaze na pomorskom dobru, posebno na plaži u uvali Ježinac jer je upravo za tu plažu plaćao najamninu na temelju ugovora o zakupu i suglasnosti Grada Splita, a posebno ističe kako je prvostupanjski sud odbio izvesti dokaz uvidom u konačno rješenje nadležnog tijela o tome da na toj plaži nije određena granica pomorskog dobra s obrazloženjem da ga je tuženik predložio nakon zaključenja prethodnog postupka iako je riječ o rješenju od 5. ožujka 2018. koje tuženik nije mogao dostaviti prije nego što je doneseno. Umjesto tog rješenja prvostupanjski sud se poziva na rješenje kojim je odbijen zahtjev za legalizaciju osobi koja nije stranka u ovom postupku i koje uz to pogrešno tumači. Žalitelj zatim navodi kako je nevjerojatan zaključak suda o tome da upis prava vlasništva na ime Grada Splita na čest.zem. 7697/1 i 7697/2 nije valjan i kako sam Grad Split smatra da se radi o pomorskom dobru, te time prelazi granice svoje nadležnosti. U vezi s tim tvrdi kako tužitelj uopće nema aktivnu legitimaciju jer je na plaži u uvali Ježinac Grad Split vlasnik čestice zemljišta, a ne tuženik, i k tome granica pomorskog dobra nije utvrđena. Zaključno, tvrdi kako je tuženik tek nakon što je vještak dao svoj nalaz i mišljenje mogao iznijeti svoje prigovore i primjedbe, te konačno predložiti izvođenje knjigovodstveno-financijskog vještačenja i taj dokazni prijedlog sud je trebao tretirati u smislu odredbe članka 299. stavka 2. Zakona o parničnom postupku, te se umjesto nepotrebnog ponavljanja poziva na sadržaj svojih podnesaka od 28. veljače 2018. i 16. travnja 2018., kao i svojih navoda s ročišta održanog 2018., kao sastavnih dijelova žalbe. Predlaže da ovaj žalbeni sud prihvati žalbu i pobijanu presudu preinači tako da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i tužitelju naloži da tuženiku nadoknadi parnične troškove uključujući i troškove žalbe ili da tu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troškova žalbenog postupka.

4. U odgovoru na žalbu tužitelj je naveo kako su neargumentirane tuženikove tvrdnje o nekakvoj izrazitoj naklonosti suda prema tužitelju, kao i da uopće nije jasno kako bi se tuženikovi podnesci s prijedlozima za izvođenje dokaza mogli smatrati sastavnim dijelom žalbe, zatim kako se žalbeni navodi mogu svesti na tvrdnju da je sud ograničio pravo tuženika na predlaganje dokaza koje bez svoje krivnje nije mogao predložiti prije zaključenja prethodnog postupka, a suprotno tome, tuženik je tek nakon dopune nalaza i mišljenja vještaka predložio izvođenje vještačenja podneskom od 6. ožujka 2018., kojim bi se razlučili prihodi po lokacijama, iako je o tome vještak dao svoje mišljenje. Zaključno, tuženik ponavlja svoje navode o tome da se pomorsko dobro ne konstituira upisom u zemljišne knjige, te ukazuje na činjenicu da je tuženik predmetne nekretnine koristio na temelju koncesijskog odobrenja, pa je potpuno nelogična njegova tvrdnja da plaža ne bi po svojoj naravi predstavljala pomorsko dobro. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu.

5. Tuženik je 20. rujna 2018. podnio dopunu žalbe uz koju dostavlja tužbu kojom Grad Split kao tužitelj traži od Dragana Jurišića i tuženika predaju u posjed predmetne nekretnine o kojoj je odlučeno točkom II. izreke pobijane presude, kao razlog zbog kojeg tuženik smatra pogrešnim stajalište prvostupanjskog suda o tome da i sam Grad Split drži da se radi o pomorskom dobru.

6. Žalba je neosnovana, a dopuna žalbe je nepravovremena.

7. Pobijana presuda i odluka o troškovima postupka ispitana je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst i 25/13, 89/14 i 70/19; dalje u tekstu: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točke 2., 4., 8., 9. 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

8. Prema podacima iz spisa proizlazi da je tuženik pobijanu odluku primio 29. svibnja 2018. (članak 335. stavak 9. ZPP-a), pa je zadnji dan roka za podnošenje žalbe bio 6. lipnja 2018. (članak 348. stavak 1. u vezi s člankom 500. stavkom 1. točkom 2. ZPP-a). Tuženik je dopunu žalbe podnio 20. rujna 2018., dakle nakon proteka zakonom propisanog roka od osam dana u kojem je mogao izjaviti žalbu. Stoga je na temelju ovlaštenja iz odredbe članka 367. u vezi s odredbom članka 358. stavka 1. ZPP-a dopuna žalbe odbačena kao nepravovremena.

9. Nakon djelomičnog povlačenja tužbe, predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik plati iznos od 612.083,30 kn na ime koristi koju je ostvario korištenjem pomorskog dobra bez valjane pravne osnove i koja predstavlja razliku između poslovnih primitaka i izdataka od ugostiteljske djelatnosti koje je ostvario koristeći pomorsko dobro u razdoblju od 2008. do srpnja 2010. godine, kao i zahtjev za predaju na slobodno raspolaganje pomorskog dobra na mikrolokaciji uvala „Ježinac“ i to objekt položen na nekretnini označenoj kao čest. zem. 7697/2 za k.o. Split, Obala uvala „Ježinac“ površine 38 m² slobodan od stvari i osoba. Riječ je o korištenju morske obale za obavljanje ugostiteljstva i trgovine na mikrolokacijama u Splitu i to uvala Trstenik, uvala Kašjuni i uvala Kaštelet za koje je tuženik imao koncesijska odobrenja u razdoblju od 2005. do kraja 2007., ali je nakon isteka koncesijskih

odobrenja zadržao u posjedu i nastavio koristiti pomorsko dobro na predmetnim lokacijama i kroz to vrijeme nije plaćao nikakvu naknadu za korištenje pomorskog dobra.

10. Tuženik se protivio tužbenom zahtjevu tvrdnjama da je u predmetnom razdoblju poslovao s gubitkom, pa nije ostvario nikakvu korist, da je nakon isteka koncesijskog odobrenja ugostiteljske objekte nastavio koristiti uz odobrenje Grada Splita, da je za objekt smješten u uvali Kaštelet plaćao zakupninu Gradu Splitu, te posebno da se objekt na čest. zem. 7697/2 ne nalazi na pomorskom dobru pozivajući se u prilog tome na status upisa te nekretnine u zemljišnim knjigama i činjenicu da granice pomorskog dobra nisu utvrđene. Pored toga, tuženik je na zadnjem ročištu za glavnu raspravu istakao prigovor nedostatka aktivne legitimacije, prigovor presuđene stvari u odnosu na plažu Trstenik i prigovor nedostatka pasivne legitimacije u odnosu na tu plažu, te da iz nalaza i mišljenja vještaka treba izdvojiti koristi ostvarene korištenjem te plaže, kao i plaže Kaštelet/Ježinac jer je vlasnik te nekretnine Grad Split.

11. Nakon izvedenih dokaza prvostupanjski sud je utvrdio da među strankama nisu bile prijeporne činjenice o tome da je tuženik nastavio koristiti pomorsko dobro i nakon isteka koncesijskog odobrenja, odbio prigovor pomanjkanja aktivne legitimacije pozivom na odredbe članaka 7., 10. i 37.a Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama („Narodne novine“ broj: 158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11, 56/16 i 98/19), ocijenio upis čest. zem. 7697/1 i čest. zem. 7697/2 na Grad Split nevaljanim, jer je pomorsko dobro definirano zakonom, ocijenio irelevantnim činjenicu da je tuženik plaćao zakupninu i komunalnu naknadu za korištenje te nekretnine, uviđajem utvrdio o kojim plažnim objektima je riječ, a visinu koristi koju je tuženik stekao neovlaštenim korištenjem pomorskog dobra utvrdio je financijskim vještačenjem. Na temelju takve činjenične osnove i pozivom na odredbu članka 1111. u odnosu na glavni dug i članka 1115. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) u odnosu na kamate, prihvatio smanjeni tužbeni zahtjev.

12. Osnovano žalitelj tvrdi da je prvostupanjski sud nepravilno odbio uzeti u obzir i cijeliti prigovor presuđene stvari samo zato što ga je tuženik iznio nakon zaključenja prethodnog postupka. Prema odredbi članka 333. stavka 2. ZPP-a prvostupanjski sud tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti pazi je li stvar pravomoćno presuđena; i ako utvrdi da je parnica među istim strankama pokrenuta o zahtjevu o kojemu je već pravomoćno odlučeno, odbacit će tužbu.

13. Dakle, bez obzira na to kada je stranka istakla taj prigovor i kada je predložila izvođenje dokaza za utvrđivanje njegove osnovanosti, sud ne može valjano odbiti odlučivanje o tome i prigovor odbiti kao nedokazan, zato što je pravilima parničnog postupka propisano da na to pazi po službenoj dužnosti. Uostalom, odlučivanje o zahtjevu o kojemu je već prije pravomoćno presuđeno, ili o kojemu je već zaključena sudska nagodba ili nagodba koja po posebnim propisima ima svojstvo sudske nagodbe, predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 9. ZPP-a na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

14. Neovisno o tome, iz pravomoćne presude Općinskog suda u Splitu poslovni broj P-1659/10 od 31. svibnja 2010. i presude Županijskog suda u Splitu poslovni broj GŽ St-104/10 od 10. svibnja 2011. kojom je potvrđena prvostupanjska presuda, proizlazi da nije riječ o zahtjevu o kojem je već prije pravomoćno presuđeno, pa nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka. Ovo prije svega zato što ne postoji identitet spora koji je okončan tim presudama i ovoga postupka jer se ne vodi između istih stranaka. U oba postupka tužitelj je ista osoba, ali su tuženici različiti, pa u smislu odredbe članka 194. stavka 3. ZPP-a nije riječ o istom sporu među istim strankama. Također, iako to nije presudno za odluku o prigovoru presuđene stvari, način stjecanja koristi od neovlaštenog korištenja pomorskog dobra u ta dva postupka je različit, jer je tuženik iz ovog postupka tu korist ostvario obavljanjem ugostiteljske djelatnosti, a tuženik iz drugog postupka korištenjem plaže. U takvoj situaciji okolnost da je predmet ovoga spora naknada koristi u razdoblju koje se poklapa s razdobljem neovlaštenog korištenja pomorskog dobra u tom drugom postupku je irelevantna za pravilnu odluku suda u ovoj pravnoj stvari.

15. Pravilno je prvostupanjski sud odbio prijedlog tuženika za izvođenje novog financijskog vještačenja kojim bi se stečena korist od neovlaštenog korištenja pomorskog dobra utvrdila odvojeno, za svaku od predmetnih mikrolokacija, jer je riječ o činjenicama i dokazima na koje se tuženik pozvao odnosno čije je izvođenje predložio nakon zaključenja prethodnog postupka (članak 299. ZPP-a).

16. S druge strane, osnovano žalitelj tvrdi da prije zaključenja prethodnog postupka bez svoje krivnje nije mogao predložiti izvođenje dokaza uvidom u rješenje Ministarstva graditeljstva prostornog uređenja od 5. ožujka 2018. (list 591. do 592. spisa) jer po prirodi stvari tuženik to rješenje nije mogao priložiti prije njegovog donošenja. Međutim, i da je prvostupanjski sud prihvatio to rješenja kao dokaz, to ne bi utjecalo na drukčiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari. Naime, u obrazloženju tog rješenja navedeno je kako nema dokaza da je povjerenstvo za granice ministarstva nadležnog za poslove pomorstva utvrdilo granice pomorskog dobra na predmetnom zemljištu, pa se ne može smatrati da se neka građevina nalazi na pomorskom dobru i predstavljati razlog za odbijanje zahtjeva za donošenje rješenja o izvedenom stanju na temelju odredbe članka 6. stavka 2. podstavak 3. Zakona o postupanju s nezakonito izgrađenim zgradama („Narodne novine“ broj: 86/12, 143/13 i 65/17). međutim, to bi moglo utjecati samo na valjanost razloga presude o tome da iz prvostupanjskog rješenja donesenog u toj upravnoj stvari proizlazi da je odbijen zahtjev tuženika za izdavanje rješenja o izvedenom stanju za nezakonito izgrađenu građevinu na čest. zem. 7697/1 i čest. zem. 7697/2, upravo zato što nadležno upravno tijelo Grada Splita smatra da je riječ o pomorskom dobru, unatoč tome što su u zemljišnim knjigama te čestice zemljišta upisane kao vlasništvo Grada Splita, a ne kao pomorsko dobro. Međutim, to je samo jedan od razloga koje je prvostupanjski sud naveo u prilog zaključku da, unatoč tome, što je na tim česticama upisan vlasnik, to ne znači da one po svojoj naravi nisu pomorsko dobro.

17. U tome smislu pravilno je shvaćanje prvostupanjskog suda da se pravni status nekretnine koja leži uz more, zapravo vidi iz položaja u prostoru, iz kulture ili

namjene. U praksi to znači da je nekretnina koja leži do samog mora, pomorsko dobro, bez obzira na to što je u zemljišnoj knjizi netko upisan kao vlasnik. Odluka nadležnog tijela o utvrđivanju granice pomorskog dobra je deklaratorni, a ne konstitutivni akt, budući da je pomorsko dobro definirano zakonom (članak 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama). Određivanje granice pomorskog dobra potrebno je za davanje pomorskog dobra u koncesiju kako je to propisano odredbom članka 7. stavka 4. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, ali to ne znači da ako granica pomorskog dobra nije određena da je svatko može gospodarski iskorištavati, sve dok se granice ne utvrde u propisanom postupku.

18. U odnosu na čest. zem. 7697/1 i čest. zem. 7697/2, čiji je status bio sporan u ovom konkretnom sporu, iz grafičkog prikaza mjerničkog vještaka (list 364. spisa) sastavljenog nakon uviđaja, očito je da je riječ o česticama koje su položene uz samo more i da po svojoj naravi predstavljaju plažu i da se na njoj nalaze ugostiteljski (plažni) objekti u kojima je tuženik obavljao ugostiteljsku djelatnost na temelju koncesijskog odobrenja.

19. Što se tiče upisa vlasništva na jedinicu lokalne samouprave, korisno je napomenuti da se u praksi često, na zemljišnim česticama uz more, nailazi na velik broj zaostalih upisa prava korištenja (upravljanja i raspolaganja) iz režima društvenog vlasništva, u korist gradova i općina, a također i na velik broj upisa prava vlasništva u korist gradova i općina na takvim nekretninama, jer su se pravni slijednici pozivom na propise po kojima se provodila pretvorba i dioba bivših gradova i općina, upisivali kao vlasnici na pomorskom dobru. Takav upis proveden je vjerojatno zato što u zemljišnoj knjizi nije bilo oznake da je riječ o pomorskom dobru. Ovo posebno zato što su prije stupanja na snagu Pomorskog zakonika („Narodne novine“ broj 17/94, 74/94 i 43/96), općine bile nositelji vlasti na pomorskom dobru, a država je to postala tek 1994. Općine su provodile upise prava korištenja na pomorskom dobru na svoje ime, kao što su to činile i druge tadašnje društveno pravne osobe, ti su se upisi dopuštali i zadržavali u zemljišnim knjigama, iako se tijekom pretvorbe društvenog vlasništva nisu mogli pretvarati u pravo vlasništvo, jer nekretnine na pomorskom dobru nisu mogle biti predmet stjecanja prava vlasništva.

20. Prema tome, unatoč upisu Grada Splita kao vlasnika čest. zem. 7697/1 i čest. zem. 7697/2, one po svojoj naravi predstavljaju plažu i u skladu s odredbom članka 3. stavka 2. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, jesu pomorsko dobro koje prema odredbi članka 7. tog Zakona može biti u posebnoj upotrebi i gospodarski iskorištavati samo na temelju koncesije ili koncesijskog odobrenja.

21. Pravilno je stajalište prvostupanijskog suda o tome da je upravo tužitelj aktivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari jer je ovdje riječ o stjecanju bez osnove *sui generis*, koje se izvodi iz činjenice da se pomorsko dobro može gospodarski iskorištavati samo na temelju koncesije, pa suprotnim postupanjem korisnik ostvaruje nepripadnu imovinsku korist na uštrb pomorskog dobra kao općeg dobra koje je svima u upotrebi. Pravo da zahtijeva vraćanje onoga što je na taj način stekao zakonom je dano Republici Hrvatskoj (članak 37.a Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama) kao osobi koja prema odredbi članka 10. toga zakona upravlja

pomorskim dobrom, vodi brigu o zaštiti i odgovara za njega, neposredno ili putem jedinica lokalne samouprave.

22. Prema tome, iz činjenice da je tuženik u razdoblju od 1. siječnja 2008. do 11. srpnja 2010. koristio pomorsko dobro bez koncesije ili koncesijskog odobrenja, proizlazi njegova obveza da vrati koristi koje je time ostvario i to po pravilima o vraćanju onoga što je stečeno bez osnove. Visinu te imovinske koristi prvostupanjski sud je pravilno utvrdio prema visini ostvarenog dobitka od neovlaštenog korištenja predmetnog pomorskog dobra obavljanjem ugostiteljske djelatnosti kako je utvrđena financijskim vještačenjem. S obzirom na to da ne postoje pretpostavke koje bi oslobađale tuženika vraćanja stečene koristi na mikrolokacijama u uvalama Kašuni/Ježinac i Trstenik, nije bilo ni potrebno dopunjavati već provedeno vještačenje ili izvoditi novo vještačenje radi odvojenog utvrđivanja ostvarene koristi na tim lokacijama. Također na visinu tužbenog zahtjeva ne može utjecati ni okolnost što je tuženik plaćao zakupninu za korištenje čest. zem. 7697/1 i čest. zem. 7697/2, jer iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da su ti troškovi uzeti u obzir prilikom izračunavanja visine ostvarene koristi. To se odnosi i na komunalnu naknadu koju je tuženik plaćao Gradu Splitu.

23. Zbog korištenja pomorskog dobra bez koncesije ili koncesijskog odobrenja tuženik je dužan predati tužitelju dio pomorskog dobra kojeg neovlašteno drži u posjedu o čemu je odlučeno točkom II. izreke prvostupanjske presude.

24. Prema tome na pravilno utvrđene činjenice prvostupanjski sud je pravilno primijenio relevantne odredbe materijalnog prava i za svoju odluku dao valjane razloge, pa presuda nema nedostataka zbog koje se ne bi mogla ispitati. To dalje znači da nisu ostvareni žalbeni razlozi na koje ukazuje žalitelj, a ni oni na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

25. Tuženik izravno ne osporava odluku o troškovima postupka, nego samo posredno kroz isticanje prijedloga za preinačavanje ili ukidanje pobijane presude u kojem slučaju traži i naknadu parničnih troškova, dakle drukčiju odluku o troškovima postupka u odnosu na onu koja je sadržana u točki III. izreke rješenja. S druge strane, odluka o troškovima postupka uvijek ovisi o odluci o glavnoj stvari (i pravilnom primjenom odredbe članka 164. stavka 4. ZPP-a odluka o troškovima postupka je trebala biti sastavni dio presude, a ne izdvojena u posebno rješenje), pa kada pobija presudu stranka u pravilu pobija i odluku o troškovima postupka.

26. O troškovima ovog postupka prvostupanjski sud je odlučio samo pozivom na odredbu članka 154. stavka 2. ZPP-a, a da za takvu odluku nije naveo nikakve razloge. Iz tijeka postupka i činjenice da je tužitelj djelomično povukao tužbu kao posljedicu djelomičnog udovoljenja tužbenom zahtjevu za predaju pomorskog dobra odnosno usklađenja visine tužbenog zahtjeva s provedenim financijskim vještačenjem, a da je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev prihvaćen kao osnovan, može se zaključiti da je uspjeh stranaka podjednak uzimajući u obzir i osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, što načelno opravdava odluku da svaka stranka snosi svoje troškove na temelju odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a.

27. Zato je na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a žalba tuženika odbijena kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrđena, kao i odluka o troškovima postupka.

Zagreb, 25. siječnja 2022.

Predsjednik vijeća
Kristina Saganić

Broj zapisa: **eb305-4c65b**

Kontrolni broj: **042d9-c191b-8c1ec**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KRISTINA SAGANIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.